

Пролетен литературен конкурс на Френската гимназия (Не)предвидимото, 2025

Поезия

Първа награда

Цветан Стоянов, 11.Ж

Хронофобия

Стои и чака своята участ,
всяка секунда,
минута,
час,
страдащият от времето Аз.

Той се втрещва в часовника,
губейки своите спомени,
думи
и разум,
изпитвайки към стрелките силна неприязън.

Тик-ток.
Тик-ток.
Настъпи часът на греховния пророк.

Отдавна Азът знае как ще умре,
но не помни за какво е живял.
Сякаш удавник в хорското море,
потънал е в забравата цял.

Той не е изпитвал към някого любов,
за останалите винаги е бил сляп,
но, изправен сега пред смъртта, е готов
да проклина вечно статичния си свят.

Втора награда

Валентина Симеонова, 12.А

(НЕ)предвидимо

Животът - гатанка без отговор ясен,
пътеките криволичат без ред.
Днес слънцето грее, утре - угасне,
а вятърът носи безшумен завет.

Мислиш, че знаеш какво те очаква,
градиш си стени, за да бъдеш готов.
Но времето тайно решава съдбата -
променя посоките с неумолим ход.

Понякога бродим през тъмни предели,
понякога вярваме в крехка мечта.
Съдбата ни води - с ръце невидели,
и ние вървим по тънка следа.

А после внезапно - светкавица блясва,
разкъсва мъглата с безименен вик.
Незнайното често в ръцете ни расне,
а хаосът крие най-верния миг.

Втора награда

Калоян Николов, 11.Д

Блуден син

Загуби се във чуждите води,
красота намери в риска,
навън, далеч от бащини лехи,
блуден син свободата си иска.

Подгони дългите стрелки,
насреща времето се киска,
скитник с нощните звезди,
уплашено фенера стиска.

В него сгуши се гората,
в него вплете се като във плитка,
с него ходеше земята,
превърнала се в цветна китка.

Дърво короната си свива,
дъжд по него почна да се сипе,
падна долу и мъглата сива,
осъзна, че храмът ще се срине.

Планът му се скърши като клон,
трионът бе в невинната природа,
бе изгубен във мъглата без подслон,
като трън неяснотата се забожда.

Бе тръгнал той обзет от страх,
да не бъде главната звезда във филма,
искаше да мине пътя пряк,
да избяга идващата зима.

Дъждът отдавна спря,
мъглата горе се повдигна,
той дълбоко в себе си се взря,
сякаш капка му намигна.

Той разтвори си крилата,
разбра, че мястото му е далече,
да, вода и кръв е там пролята,
но той се давеше и в двете.

Писмо написа, вече бе решен,
гръб на своите обърна,
с кръв подписа, съкрушен:
„Някой ден ще се завърна”

Химикала си прибра,
писмото той прилежно запечати,
в кутия после го изпрати,
но без да сложи марка.

Втора награда

Ния Манолова, 10.Ж

Непредвидимото

В тъмната вечер се чуваше тамо
жестокото скърцане на черния влак.
А пътници няма, седеше си нямо
кондуктор безличен, облечен в мрак.
И спря се машината тежко и шумно
отвори вратите кондуктора сам
на малко дете, трепери бездушно
качи се във влака душица без плам.

Със звукове страшни потегли отново
и мъртвите души събира навред.
О, час неочакван, неописан със слово,
достигах душите с ръце си от лед.
А азе не чакам ти мене да стигнеш,
живот да изтръгнеш от мойто сърце.
С машината тежка пред мене да минеш,
и пътник да стана, мъртвец без лице.

Трета награда

Анастасия Трейман, 12.Д

На душата

Видях те в съня си.
Сънят показваше реалността –
реалността по-страшна
от простия нощен кошмар.

През деня не предвиждаш войната,
през нощта все от нея се будиш.
Будуваш, будуваш, а нищо...
Предвиждаш преддверието на тавана –
крах-грях,
празни листове – мишки цвърчащи.
Предвиждаш истинното, предвиждаш
отплата.
И часовете минават, без да можеш
да се събудиш от съня-реалност.

О, окаяна душо, покай се!
Вразумявай, не с врява другите, а с разум.
Обичай, преди да си обречена да ги
мразиш.
Събуди се, преди да си задължена да бягаш.
Не се пази от слово толкова неподправено,
че чак от безумие горчащо.
Намери по земята,
безпътна и безлунна душице,

мъждукаща свещ-
утешителка в самотата.

Приижда денят и славеи пеят
единствени,
но ти си все същата,
живееш си охолно живота.
Повтаряш, повтаряте, повтаряме.
А така непредвидимо трагично е повтаряемото...

И чудя се вече: душа ли си, или скрита граната?

Поощрителна награда

Дарина Масурева, 12.В

Няколко птичи ребра и последствията

Не очаквам, а сякаш знам,
че птиците няма да пеят
вече по същия начин
след моето престъпление.

Утре ще чакам
да ги видя отново
как ми носят присъда,
а с нея (може би) спасение.

Тишината им би била
най-адско наказание,
а далечните им песни
тих знак на прошката.

Утре ще съм благодарна
за всеки малък звук,
който заглушава спомена
за няколко птичи ребра.

Няколко птичи ребра,
които се чупят под мен,
и звукът ехти все по-силно,
изкривено повтаря вината ми.

Аз не я очаквам, а знам,
че тя мен очаква - малко
биещо птиче сърце под
дъсчения под на По.

И знам, че ще го чувам вечно,
но се надявам да се слее
утре с небесна милост
в неочаквана хармония.

А днес ще се сгуша
в скута на съдбата -
непредвидима, но моя,
и ще чакам новия ден.

Проза – разказ

Първа награда

Андреа Проконова, 11.В

„Името му беше Псамос”

Името му беше Псамос.

Красив е той. Снажен, висок, строен, с хубава фигура. Очите му - пясъчни са, кожата му - жълтеникава, косите му - те са златисти. Погледът му е отвезан, влюбен.

Приятели няма. Познати - броят се на пръстите му. Семейството му..., ами и той не знае къде е. Кой го е отгледал, кой се е грижил за него като дете? Твърди, че не помни. Има само сънища. Вода вижда в тях.

Все ходи към морето. Натам го влече. Казва, че го кара да се чувства добре. Усеща водата, играе си с нея. Гледа понякога големите камъни. Струва му се странно, че смолисто черните скали обграждат така красивите пенливи вълни, разбиващи се в катрана.

Небето е ясно. Слънцето пече ли, пече. А Псамос тепърва се разбужда. Очите му се отварят постепенно. Поглежда да види своя рай, към който отново ще заходи. Увива се в белите си одежди и се насочва натам. Стъпва бавно и галантно, сякаш левитира. Стига водата. Тя погалва мило кожата му, карайки го да настръхне от нежното ѝ докосване и леката хладнина.

Харесва му тази игра.

Не усеща как морето бавно го притегля към себе си. Глезените, кръста, раменете, целият е под вода вече. Губи представа за всичко. Отправя го към

онези скали, които той така и не разбира и презира. Вижда ги твърде късно. Воалът от пяна го обвива в бурната си прегръдка. Псамос се разбива в тях, но и те се разбиват в него. Златистите му коси, жълтеникавото му тяло и скалите се сливат. Малки фини песъчинки се разтичат във водата.

И така той прегърна морето.

Името му беше Псамос.

Втора награда

Дара Плачкова, 12.Д

(НЕ)предвидимо

Да е било някъде към седем-осем часа в парка зад Галерията. Така, тъкмо взе да захладнява, да се спуща нощта, та си рекох да си наметна палтото, че да не ми измръзне гърбината. Палтото, дето ми е останало още от ехе... на баща ми неговия баща. Баща ми, Красимир се зовеше, Бог да го прости, казваше нещо мъдро: „Един майстор, работи ли с чалъм и с любов, неговата работа остава вечна“. Такъв бе случаят и с моето палто. Па и нещо като ми станеше тъжно и самотно, което, няма да крия, често си ставаше, си се сещах за тях двамата, като го видя. Все повтаряше: „Те тез‘ неща не носят само топлина за тялото. Но от мен да знайш – носят и за душата. Носят история. Спомен, в който се скриваш, когато „сега“-то те притисне прекалено натясно...“.

Задуха лекичко. От време на време се чуваха нервните клаксони на ядосаните шофьори, които обвиняваха некадърника в автомобила пред тях, че ще трябва да изчака още цяла минута на светофара, преди отново да блесне зеленият сигнал и по наветата да се излее нова вълна от гуми и стомана.

И така, както си седя, изведнъж пред мен преминава с цялата си прелест някакъв напълно непознат за мен господин. Висок, със стройно тяло. Захлупил горната част на главата си с едно посивяло бомбе, което изгледаше по-старо и от моето палто. Имаше поизраснала брада и доколкото успях да видя – доста големи уши. Носеше дълго черно палто и черни лачени обувки. Имаше разпусната походка, а дългите му ръце се мяткаха напред-назад покрай туловището му, докато не седна на пейката, отдясно ми, и не извади един вестник, сгънат на четири, от джоба си.

Запали цигара и я изпуши. Запали втора. Изпуши и нея. След което разгъна вестника и зачете: „Скандално... Зашеметяващо... Не е за вярване... Без прецедент...“.

- Еиййй! Все същият филм! Ония глупаци не могат ли да измислят нещо по-така. Все едно и също! - извика, възмутен до крайност. Нави вестника на руло и го хвърли на земята. Стана. И тръгна. Замина си тъй, както беше дошъл.

Аз станах, та го взех аз тоя вестник и зачетох заглавията: „Невиждано до момента...“, „За първи път в историята...“, „Феномен...“. Бре, още не съм започнал да чета и вече ми доскуча с тия заглавия! Харесах си една по-кратка статия и започнах да чета оттам: „В необясним обрат на събитията вчерашният ден се оказа исторически – нито едно убийство, нито един обир, нито една катастрофа, нито едно произшествие, нито едно престъпление... абсолютно нищо! Градовете са останали спокойни, селата – тихи“. Брее! „Болниците се изпразват. Районните пустеят. Журналистите са възмутени. Политиците не вярват. А социолози, психолози и професори от цялата страна се впуснаха в разследвания, за да установят причината. Очаквайте скоро резултатите“. Без убийства. Без престъпления. Ни една престрелка, ни един ранен... Че какъв е този ден? Ни едничко. Ни дори едно...

Духна един по-силен ветреца. Сумракът вече отстъпваше място на непрогледната тъмница и рекох да си затръгвам. Взех вестника и се запътих към вкъщи. Там го изчетох целия. Вярно беше туй, що прочетох. Всички статии все за това говореха. Колко било скандално, че не се случило нищо скандално. Колко необичаен бил ден, в който не се случило нищо необичайно.

И така реших да го запазя този вестник. Не за друго, а за да носи история. Да помнят онези след мен, че имало такъв ден, в който доброто победило злото. Любовта подчинила омразата. В който животът надвил смъртта...

Трета награда

Габриела Маринова, 12.Г

Бягство

Седя в стаята, точно пред прозореца, и съм потънала в своята мрежа от мисли. За пореден път се убеждавам колко е трудно човек да се отърси от миналото. Възможно ли е изобщо?! Този отлив, който те вълчи навътре към бездната от спомени. Раковини, които продължават ехото и не ти позволяват да забравиш. Отливи, отливи. Отново и отново. А приливите? Приближаваш се към брега, усещаш мекия пясък под стъпалата си, изправяш се и започваш да тичаш. Още малко, още мигове разстояние, които ей сега ще изминеш. Още три стъпки, две. Една. И тогава вълната те обгръща безпощадно, налага волята си, напомня ти, че миналото не се заличава така лесно, както стъпките по пясъка. Имаш ли силата да се бориш срещу онова, което те преследва? Колкото повече плуваш срещу течението, толкова повече то те обзема.

Бягам, дъхът не ми достига, сълзите замрежват погледа ми, коленете ме предават. Но бягам без да спирам, сякаш от това зависи животът ми. Бягам, защото движението е смисълът, който ме държи жива, кръвта, която бушува във вените ми, ритъмът, който следва сърцето. Да спреш, значи да попаднеш в една мъртва точка, да се поддадеш. Затова

съм се вкопчила в този спасителен фар на бягството. Казвам си, че така се утвърждавам, че така закалявам волята си, ставам по-силна. Но... от какво бягам? От себе си? Бягам наобратно, към онова, което неизменно ме очаква зад ъгъла. Сблъсквам се право в него.

Предвидимо, разбира се. Защото не можеш вечно да бягаш, обърнал гръб на своите спомени. Рано или късно се изправяш лице в лице с онова, което отказваш да признаеш пред себе си. Принуждава те да спреш, да го погледнеш – това неопределено присъствие, което задушава с катранената си неизменност. Да се изправиш срещу него. Или то да се изправи срещу теб. Това е може би най-непоносимата битка – битката между „бях” и „съм“. Защото тя определя дали ще бъда.

Непредвидимо – още по-сигурно. Никога не можеш да предвидиш в кой момент, зад коя пряка, зад коя случайно подхвърлена дума, случайно направен жест, случайно срещнат поглед, ще те издебне. (Не)случайно. За да ти напомни, че да го наричаш „случайност“, също е бягство.

Мога ли да надбягам себе си? Или напротив, да забавя ход, да се изненадам. Да се отдръпна, за да видя, че тичам в една безкрайна въртележка, мислейки си, че надмогвам себе си. А може би не е нужно. Може би трябва да се приема, защото това е най-трудното и тогава ставаш най-силен. Да му простя, да ти простя, да си простя. Най-вече на себе си. Да прегърна и отливите, и приливите. Да ги помиря с онази част от мен, която се бунтува, която мисли, че ако спре, ще се остави мъртвата точка да я погълне. Не допуска, че може да я съживи. Това е (не)предвидимото, което презираме, игнорираме или не желаем да приемем от суета, честолюбие, гордост... страх. А всъщност именно то ще ни спаси.

Поощрителна награда

Лора Рачева, 11.Е

Дали наистина!

Много си непредвидим! Толкова си непредвидим с тези мистериозни очи, тъмни и безизразни. Гледаш все към прозореца. Говориш с момчетата само за спорт, игри и понякога за някои филми, който си гледал с брат си. Излизаш всеки път две минути преди да бие звънецът и винаги си взимаш една и съща закуска в 11:00. Често взимаш метрото до вас. Не ходиш пеша. Обличаш се с тъмни дрехи. Пишеш домашни, но все не вдигаш ръка в час. Обичаш да мълчиш. Не се усмихваш много. Даже никак. Понякога се смееш фалшиво на шегите на Мартин, но когато прекалява, му казваш да спре. Стане ли ти скучно, включваш телефона си. Не участваш в училищни дейности. Не се замесваш в спорове. Не се обиждаш, не се ядосваш. Честно, смятам, че нямаш ни една грижа на този свят.

Като се замисля, няма нищо зашеметяващо в теб. И все пак, винаги се оглеждах да те зърна. Дали пък този път няма да направиш нещо различно? Дали няма да се усмихнеш? Дали няма да закотвиш отново поглед в мен?

Не. Всеки ден едно и също. Защо продължавах да се надявам? Не знам. Вероятно защото намерих нещо в теб още при първия ни разговор. И в стотиците хиляди след това. Нещо, което не показваше на другите; нещо, което никой не виждаше.

Харесвах времето, прекарано с теб. Обичах начина, по който ме гледаше с красивите си страховито замислени очи. Наслаждавах се на стихотворенията, които пишеше. Винаги криеше дарбата си от другите. Разбрах колко други неземни тайни криеш зад тази студена маска... И, уви, се влюбих. Повярвах ти. Усещах топло и сладко чувство около теб, не исках да си тръгваш никога.

Минаха три седмици от последния ни разговор. Обвинявах се, че аз съм те отблъснала. Помислих, че вината е моя. Но когато за пореден път дори не ме погледна, не ме поздрави, не отрони нито една дума, когато те попитах дали всичко е наред, а продължи да си говориш с Мартин за мача от вчера, с болка осъзнах всъщност колко си предвидим.

Ето, защото не успях да повярвам, да осмисля, да реагирам. Не можах да помръдна, когато един светъл понеделник влязох в стаята и те видях да стоиш пред всички, а на лицето ти - най-искрената усмивка. Погледнах те, а непредвидимите ти очи ме гледаха обратно. С тихи стъпки приближи, прегърна ме и в тишината прозвуча единствено „Обичам те“. Тогава в съзнанието ми се вълнуваше само едно: „дали наистина...дали наистина...дали наистина!“.

Есе

Първа награда

Катерина Йовкова, 11.А

(Не) предвидимите рози

Какво по-непредвидимо от розите с невидими бодли? Да, такива има и те често са около нас. Доближавайки ги, ние сме опиянени от аления цвят на листата им, омаяни от аромата на свобода и свежест, които извират от тях. Всичко това ни кара да ги доближим, да ги докоснем. Поне за миг да споделят с нас магията на съществуването си. Направим ли го обаче аленият цвят от листата им се пренася върху пръста ни под формата на капка кръв. Еритроцитите, тромбоцитите, белите кръвни телца са разединени и тъжни. Тъгуваме и ние в завършения образ на организъм. Губим целостта си. Променяме се. Изпитваме затруднение да изтръгнем невидимите бодли, които оставят видим отпечатък върху нас.

Но защо тези рози ни нараняват по такъв безскрупулен начин? Защо вярваме в красотата им, а се съмняваме в коварството им?

За различните хора има различни рози. Част от тях маскират подлостта чрез красота, други скриват вътрешната си недостатъчност, а трети като че ли изпитват

истинско удоволствие от това да бъдат постоянно на сцена и да привличат чрез маската масата, криейки под нея другите си роли по време на целия спектакъл.

В свят, пълен с рози, любовта е сред най-желаните такива. Бодлите ѝ са остри. Бодлите ѝ са илюзорни, но и реални. Те са онези реалности, които трудно можем да предвидим, служейки си със субективното си съзнание. Като че ли те се подиграват с човека. От една страна, изпитват неговия нрав, но от друга, без грам угризение го унищожават, все пак са бодли. Случи ли се това кръвта се лее, дълбините на душата са изпълнени не с пламъка на бурен огън, а със смешния опит да запалим камина с парче стар вестник. Историята на този вестник никак не е отшумяла. Тя тепърва се разгръща и осъществява.

Светът владее изкуството на изкушението. Подобно на хитра лисица той хитро ни примамва. Предлага ни купища блага, но за да ги достигнем, ни подлага на купища изпитания. Питам се кой колко кръв е готов да пролее за тях? Броими ли са изобщо пътищата на допускането на тези бодли през плътта ни? В колко от тях средствата наистина са оправдали целта?

Историята може да представи широк спектър от отговори на следните въпроси. Искаме държавна позиция - доближаваме се до владетеля. Този, който омайва с червените си сандали, а мирисът на гъсто червено вино е капсулиран в тънкостенната кристална чаша, с която отпразнува жертвите си. В стихотворението “Борба”, макар и под друг смисъл Ботев нарича тези хора “глупци”. Защото да, глупаво е да имаш поглед само за видимото. Глупаво е в центъра на събитията да стои материалното. Несправедливо е човешкият живот да е въпрос на обществено положение и власт.

Розата на име “Власт” е растението, за което много хора са готови да се жертват. Червените ѝ листа ефирно обгръщат идеята кожата да усети допира на коприната и поне за миг мнението ни, стойностно или не, да бъде чуто. Не говорим да бъде разбрано, важното е то да бъде чуто. В много случаи опитът то да бъде разбрано води до грозните и увяхващи листа на розата, които не могат да бъдат прикрити лесно. Бодлите на властта обаче остават все така лелеяни. В голяма част от днешното общество цари ценностната система, за която идеал е надпреварата с останалите кой и как ще увеличи диаметъра на гушите си.

Ренесансовият автор Джовани Пико де ла Мирандола поставя въпроса за човешкото достойнство и автономност. Той казва, че Господ е дарил човека с правото на избор и именно от него зависи дали той ще е растителното, плътското, небесното или божественото. Всички те могат да бъдат рози. Всички те могат да имат бодли остри не по-малко от зъбите на акула. Но силата на стремежа ни въздейства да направим нашия избор и да пролеем част от себе си по пътя на осъществяването му. Това, което ни води, е и нашата собствена осъзнатост.

За мен най-жестоките рози са хората. Те са олицетворение на илюзията за съвършенство и умело прикриват собствените си недостатъци. Дивашката и животинска природа у тях е добре скрита. Това често ме озадачава. Озадачава ме разбирането кога

пред мен стои човек, а в следващия момент- яростно куче, с всички цветове на злобата вътре в очите си и зелен плат между зъбите. Непредвидимо е дали външният им вид непременно подсказва присъствието на кристално чиста и неосквернена душа.

В личния си опит, макар и на крехката възраст на която съм, аз често се поддавам на комплексността на тези рози. Често моите пръсти биват предадени. Често те са дълбоко наранени. Погледът ми е изпълнен с възхищение, любов и удивление, а в същото време усещам болката от пронизващите ме бодли на предателство, ехидство, злоба. Като че ли да бъдеш искрен не е добре, за да живееш пълноценно и съхранено в днешните времеви рамки. Аз обаче продължавам да се шегувам със себе си и да играя играта на дали някога ще разбере кое мога да предвидя и кое не. Да, адреналинът вече не е същият, но при всеки рунд моите рани за миг изчезват и биват изместени от надеждата, че новата срещната роза няма да предаде аления си цвят върху пръстите ми, а ще го остави да краси листата ѝ. Вярвам, че няма да разруши целостта ми.

В заключение бих казала, че всеки едни от нас притежава макар и частичка от темперамента на роза с невидими бодли. Понякога несъзнателно се опитваме да прикрием тези неприятни израстъци от нас. Оставим ли ги наясно рискуваме да отблъснем останалите, както прави таралежът. Но скрием ли ги, оставяме само перфектния образ за нашето съществуване, това ни издига. Във времето ставаме майстори умело да крием себе си, но не съзнаваме, че правейки го, се превръщаме в по-голяма заплаха както за останалите, така и за нас самите.

Втора награда

Валентина Симеонова, 12.А

(НЕ)предвидимо

Животът често изглежда като шахматна партия - всеки ход има логика, всяко действие води до определен резултат. Но какво се случва, когато плановете ни се сблъскат с неочакваното? Въпреки усилията ни да предвидим бъдещето, винаги остава място за изненади. Дали това е повод за тревога, или напротив - именно в непредвидимото се крие истинската магия на живота?

Човекът се стреми да предвижда събитията, защото сигурността му дава спокойствие. Светът обаче не функционира по строго определени правила - в него има хаос, случайности, необясними обрати. Въпреки че несигурността често буди страх, тя не е заплаха, а възможност. Именно неочакваното руши старите модели и отваря пътя към нови хоризонти.

Историята е изпълнена с примери, които доказват, че животът е всичко друго, но не и предсказуем. Много велики открития са направени случайно - Александър Бел е работил върху слухов апарат, а е създал телефона. Христофор Колумб тръгва към Индия, но вместо това открива нов континент - Америка. В личния живот нещата не са по-различни - пътят, който изглежда ясен, внезапно се разклонява, водейки ни в неочаквана посока.

И все пак хората се страхуват от несигурността. Привикнали сме да контролираме средата си, да планираме и да търсим предвидимост. Но ако всичко в живота беше напълно ясно, нямаше да има предизвикателства, а без тях - и развитие. Именно непредвидените ситуации ни учат на адаптивност, креативност и устойчивост. Понякога дори най-големите трудности се оказват възможности, които ни водят към нещо по-добро.

В днешния свят, където технологиите се развиват със светкавична скорост, предвидимостта изглежда като утопия. Никой не е знаел преди двадесет години, че интернет ще промени света драстично, че работни места ще изчезнат, а нови професии ще се появят. В личен план - срещите, решенията, моментите на вдъхновение - всичко това често се случва спонтанно, без предварителен сценарий. Ако приемем непредвидимото не като заплаха, а като шанс, можем да се възползваме от възможностите, които животът ни предлага.

Така предвидимото и непредвидимото се преплитат, оформяйки сложната картина на човешкото съществуване. Плановите ни дават посока, но именно неочакваните събития ни правят по-силни, по-мъдри, по-истински. Вместо да се страхуваме от неизвестното, може би трябва да го приемем като неизменна част от нашето пътешествие. Защото, както казват, понякога най-хубавите неща се случват, когато най-малко ги очакваме.

Драма

Първа награда

Ива Николова, 11.В

До (не)чуване!

- Извинявай, че не съм ти звъняла скоро (но не съм загубила много)...
тука духа леко, на Ловеч пече ли?
Сестрата как е, къде е?
- Рови тука в едно старо чекмедже,
че нали скоро и тя ще се изнесе...
Ще си дойдеш ли да те видим,
домъчня ни леко...?
- Едва ли, че тука кучето, небето, сърцето...
Абе, няма да е сега, работа много!
И също, омъжих се наскоро.
- Трябваше да кажеш, ама честито, де,
кога ще ни запознаеш?
- Никога, мамо, няма да го харесате.
- Критерии високи нямам, знаеш,
внуче искам само, че...ех-

в панеления блок детски глас няма,
тихо е, още повече ми домъчнява.
Потискат ни годините,
ела си, моля те!

- И да си дойда, чужда ще съм, мамо,
За града съм вече странница голяма.
Забравила съм вече по нашенски да говоря
и вече и келепира да гоня не мога!
Тук е по-различно, други са хората!
- Не ми ги фали тия шваби, наш'то си е най-'убаво...
чакай, че баща ти ме вика, че пак е паднал кюнеца...

- Тъй де, баща ти пита,
дали да ти прати малко ракийца,
и вишньовка домашна има,
ти кажи само, че иде вече зима.
- Недей, недей, мамо,
аз ще си купя от магазина.
- Ще обидиш мен и леля си,
мазата е пълна със зимнина!
Помисли добре и внимавай,
като ти казвам нещо, по-добре слушай!
- Все да внимавам, това казвахте,
че хората са обидчиви е ясно като бял ден,
но като ни научихте да си траем,
не погубихте ли мижавите мечти наши!
Не си казваме нищо никога,
освен ако не са изпити няколко чаши!
Страшен е светът, мамо, хората са лоши,
но защо не се постара, мамо, да предпазиш дъщеря си?
Не ми се прибира, мамо, знам, че
после няма да ми се

тръгва.

Липсват ми и ти, и татко,
даже и

неделната църква.

Липсва ми да скачам на въже зад блока,
липсва ми режима на водата и тока.
Запушваме си ушите, а душите ни крещят.

Непоносим, непоносим е този принизен живот.
Благодаря, че ме направихте най-щастливото дете,
мразя, че ме превърнахте в кисел възрастен.
Избави ме, мамо, преди да е дошъл краят
и...
извини ме, трябва да затворя.

Втора награда

Ема Коруджиева, 11.А

Записки на Мери Хъдсън или какво премълча Селинджър в „Човекът, който се смее“

Вървя пеша към игрището на команчите. Сама. Запалих цигара и вдишвам жадно никотина. Знам, че Джон ме чака в автобуса с децата, но аз не мога да отида там, да говоря с него пред всичките момченца...

Колкото повече приближавам, толкова повече усещам тежестта на ситуацията, която сякаш ме премазва и задушавя. Хвърлям раздразнено цигарата в една локва. Дълбоко в себе си вече съм се предала, знам, че е неизбежно – с Джон трябва да се разделим, не можем да се видим никога повече.

Обливам се в сълзи при мисълта за това, което направих, колко ми се иска да споделя с Джон да поеме от плещите ми този товар, да ме утеши и да ми обещае светло бъдеще заедно. О, богове, съдба, или който и да се крие зад кулисите, как допуснахте това – да вкуся любовта само за да я изгубя и то по собствена вина. Но аз трябва да изпия докрай горчивата чаша и, ако го обичам, трябва да го направя сама. А аз толкова много го обичам. Той не го осъзнава, но е най-хубавото нещо, което ми се е случвало, човекът, който преобрази живота ми и макар да беше само един миг, времето ни зедно ме направи по- щастлива отвсякога.

Джон, разбира се, не знае нищо за чудовищното ми престъпление точно затова трябва да се сбогуваме завинаги. Искам той да е щастлив, да ме забрави. Трябва да се откаже от мен, колкото и да ми къса сърцето, това е единственият начин, нямам право да остана с него, защото така ще го погубя. Ох, само да не се разколебая точно когато истинската любов е на изпитание. Нали да обичаш значи да страдаш?

Всичко започна вчера, сестра ми пак беше пияна и злословеше по адрес на Джон. Докато ѝ помагах да се качи по стълбите към спалнята, тя изведнъж се спря, погледна ме, устата ѝ се разтегли в усмивка и ми прошепна: „Да не се изненадаш само ако баща ни го пречука“. Кръвта в жилите ми се смрази, в следващия момент я пуснах, даже мисля, че я бутнах, тя се свлече по мраморното стълбище с неестествено силен и зловещ трясък. Майка ни се появи на прага на стаята си, за един ужасяващ миг погледите ни се срещнаха, можех да прочета ужаса, обвинението и омразата в очите ѝ, не се бавих повече и напуснах

къщата. Не знам как изкарах нощта, но на сутринта позвъних в болницата – кошмарите ми се сбъдваха, сестра ми беше умряла от мозъчен кръвоизлив, аз убих собствената си сестра. Колкото повече обмислям, толкова по-ясно виждам всичко – аз съм убийца, дори да не отида в затвора, вече съм белязана с клеймото на Каин. Няма за мен друг изход освен да отнема и своя собствен живот, трябва да го направя скоро, преди всички да са разбрали. Но както казах, няма да спомена и дума на Джон, нямам правото да съсия и неговия живот. Нека мисли, че се разделяме. Дано не е твърде късно.

Уф, защо записвам всички тези глупости.

Трета награда

Алекс Георгиев, 11.Е

Ежедневие

- Три дни?
- Три дни.
- И така ще посрещнем края си? Както последните няколко години?
- Да. Мисля, че вече го обсъдихме.
- Не ти ли липсват Бойко или Стелла, или Сашко, или който и да е от приятелите ни?
- Да, но нямаме време да се видим.
- Добре, хубаво, дай тогава да си вземем отпуска и да отидем в Бургас. От десет години не сме ходил на плаж.
- Не може. Шефа каза, че му трябва помощ с менажирането на новобранците.
- Колко интересно. Това не го ли казва всеки път, когато има какъвто и да е новобранец? И не ти ли е също странно, че всеки път само ние помагаме, защото има „спешна работа“?
- Знам, че ни използва, но ако ни даде повишение...
- ПОВИШЕНИЕ?! Това ти е в шибаната глава, преди да умреш? „Не, не, изчакай! Може би ако наистина се постареем да му олижем ботуша ще ни повиши!“ Чуваш ли се?
- Ти не си по-добре. „Айде да захвърлим всичко, за което сме работили, защото не съм пил бира с Бойко, откакто завършихме колежа!“
- И кой ще дойде на погребението ти? Онзи мазен мързеливец, който те кара ти да му вършиш мръсната работа и в замяна ти обещава, че „ще си помисли“ дали да ти даде още 2 лева на час. Не! Отказвам да умрем като зъбно колело.
- Няма да ти позволя да превърнеш последните 10 години в прах!
- Те вече са си прах. По-фино не мога да ги унищожа.
- Така виждаш усилията ми? Нима аз съм чудовище за това, че искам спокойствие? За това, че искам да живеем като щастлив човек?

- Не. Не си чудовище. Но искам, поне накрая да живеем щастливи.

- И какво, ако не стане? Какво, ако никой не иска да ни види? Какво, ако нямаме време да направим всичко това, което не сме? Ще приемеш такъв край?

- Поне ще сме опитали. Нали?